

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. a JUDr. Petra Hlušíka, Ph.D. ve věci

žalobce: **Ing. S.D.**
zastoupeného advokátem Mgr. Marianem Pavlovem
sídlem Malé náměstí 125/16, 500 03 Hradec Králové

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

za účasti osoby
zúčastněné na řízení: **Asental Land, s.r.o.**
sídlem Gregorova 2582/3, 702 00 Ostrava – Moravská Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 8. 2016, č. j. MV – 144813-32/ODK-2015

takto:

- I.** Rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru veřejné správy, dozoru a kontroly ze dne 16. 8. 2016, č. j. MV – 144813-32/ODK-2015 a rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 29. 6. 2016, č. j. MSK 87398/2016 **se zrušují.**

- II. Soud **nařizuje** Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje **poskytnout** žalobci „Studii proveditelnosti průmyslové zóny v lokalitě Nad Barborou (datum vyhotovení září 2011)“ do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 20 045,30 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta Mgr. Mariana Pavlova.
- IV. Osobě zúčastněné na řízení **se** právo na náhradu nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou ze dne 17. 10. 2016 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 29. 6. 2016, sp. zn. RRC/23258/2015/Bal, č. j. MSK 87398/2016, kterým tento odmítl poskytnout informaci v podobě Studie proveditelnosti průmyslové zóny v lokalitě Nad Barborou (dále také jen „Studie“), a to dle § 11 odst. 2 písm. c) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „informační zákon“).
2. Napadeným rozhodnutím bylo dle žalobce nepřiměřeně zasaženo do jeho ústavně zaručeného práva na informace v rozporu s čl. 17 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) a rozhodnutí je tak nezákonné. Napadené rozhodnutí trpí také vadou nepřezkoumatelnosti, jelikož není dostatečně odůvodněno, zejm. v otázce určení autorství, kde žalovaný žalobce pouze odkázal, ať si své námitky uplatní případně u soudu. S ohledem na předchozí vývoj daného správního řízení, kdy byla předchozí odvolání vždy úspěšná a žalovaný dlouhodobě deklaroval svůj názor na existenci veřejného zájmu na poskytnutí informací, nelze akceptovat náhlou změnu právního stanoviska. Rozhodnutí bylo pro žalobce překvapivé a bylo vydáno v rozporu se zásadou předvídatelnosti soudního rozhodnutí. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2016, č. j. 3 As 159/2015-32 nelze na daný případ aplikovat, když žalovaný dostatečně nezduvodnil, proč se odklonil od judikatury Ústavního soudu a od zahraniční judikatury, na kterou žalobce odkazoval. Napadené rozhodnutí tak vykazuje znaky libovůle a porušuje čl. 2 odst. 2 Listiny a právo na rovnost účastníků. Žalovaný zcela jednostranně upřednostnil práva autora na úkor žalobce, aniž by své rozhodnutí dostatečně zdůvodnil. V souladu s ustálenou judikaturou Ústavního soudu platí, že při výkladu zákona má být postupováno tak, aby z pohledu naplnění principu otevřenosti veřejné správy byl vždy zachován zájem žalobce a respektováno ústavně zaručené právo na přístup k informacím podle čl. 17 Listiny.
3. Žalobci nebylo umožněno se seznámit se Studií a nemůže objektivně zhodnotit, zda tato je skutečně autorským dílem či nikoliv; s ohledem na skutečnosti uvedené v rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje se však domnívá, že se o autorské dílo nejedná. Povinný subjekt totiž uvádí, že existují jiné dokumenty, které umožňují efektivní kontrolu činnosti povinného subjektu týkající se průmyslové zóny Nad Barborou; Studie je tedy

pouze souhrnem dat a informací, které podle mínění povinného subjektu nejsou ani aktuální. Dle žalobce autorem díla může být pouze fyzická osoba, přičemž této osobě i při převodu majetkových práv zůstávají zachována osobnostní práva k dílu. Povinný subjekt ani nezjišťoval, kdo je autorem; lze předpokládat, že se jednalo o zaměstnance společnosti C.S.C., tedy zaměstnance zhotovitele Studie. Tato společnost tedy disponuje majetkovými právy k dílu. U Studie jakožto díla vytvořeného na objednávku od právnické osoby platí, že pokud mělo dojít k platnému převodu všech majetkových práv na společnost Asental, bylo nutno, aby byl zajištěn souhlas autora.

Pokud tato osoba však není známa, lze těžko předpokládat, že byl poskytnut souhlas s převodem majetkových práv. Společnost Asental má majetková práva k dílu jen v omezeném rozsahu a disponuje pouze licencí k jejímu užití.

4. Dle žalobce při aplikaci zákonné výjimky pro poskytnutí informací je třeba provést vždy tzv. test veřejného zájmu, přičemž žalobce odkazuje na judikaturu Ústavního a Nejvyššího správního soudu, zejm. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2014, č. j. 1 As 78/2014-41. Dle žalobce je ve veřejném zájmu, aby za účelem kontroly veřejné správy a k vedení efektivní veřejné diskuse o budoucím vývoji záležitostí v daném regionu byly veřejnosti poskytnuty informace povinným subjektem získané z veřejných finančních prostředků od společnosti Asental Land. Povinný subjekt má dostatečné oprávnění poskytnout dané informace žalobci na základě informačního zákona, když tato skutečnost vyplývá z definice licence k využití Studie ze strany povinného subjektu. Na poskytnutí informací existuje veřejný zájem, jelikož Studie bude využita k financování dané lokality z veřejných prostředků a předmětem Studie je zjištění možných způsobů využití a zastavení plochy po rekultivaci areálu Barbora. Veřejnoprávní charakter Studie spočívá také v tom, že i když je objednatelem Studie soukromoprávní instituce, jejím příjemcem je instituce veřejnoprávní. Z celkové argumentace žalovaného v napadeném rozhodnutí lze navíc dovodit, že se ztotožňuje s názorem žalobce a přiklání se k poskytnutí informací, avšak jediným důvodem pro zamítnutí odvolání byl podle žalovaného uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2016.
5. Napadené rozhodnutí je také založeno na nesprávném právním posouzení. Žalobce nesouhlasí s žalovaným, že by zmiňované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu absolutně nadřadilo autorskoprávní ochranu nad právo na informace; spíše se domnívá, že je třeba provést vždy test veřejného zájmu a test proporcionality, pro posouzení, jakému právu dát přednost. Žalovaný dostatečně nezdůvodnil, proč je zmíněné rozhodnutí natolik přiléhavé na projednávaný skutkový stav, přičemž žalovaný neprovedl ani test veřejného zájmu, ani test proporcionality a rozhodnutí je nepřezkoumatelné.
6. Z hlediska testu proporcionality je zřejmé, že převažuje zájem na poskytnutí požadovaných informací nad ochranou autorských práv. Vzhledem k době, která od vytvoření Studie již uplynula, je intenzita zájmu na ochraně autorských práv již také významně nižší.
7. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Je možné shrnout, že žalobce brojí především proti tomu, že žalovaný v napadeném rozhodnutí vzal v potaz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2016; v důsledku této okolnosti označuje napadené rozhodnutí jako překvapivé či nezákonné, i přes uvedené rozhodnutí měl žalovaný provést test veřejného zájmu a test

proporcionality. Žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí a předmětný rozsudek Nejvyššího správního soudu. Dále uvedl, že je přesvědčen, že požadovaná Studie je autorským dílem a že povinný subjekt nemá oprávnění k šíření. V posuzovaném případě bylo jádrem sporu, zda i přes skutečnost, že Studie je autorským dílem a že povinný subjekt nemá licenci k jejímu šíření, existuje výjimka z ochrany autorského práva, resp. zda by mělo mít přednost právo na informace či nikoli.

8. Osoba zúčastněná na řízení navrhla žalobu zamítnout a ve věci se vyjádřila tak, že dle jejího názoru není žalobce nositelem ani vykonavatelem jakýchkoli práv ke Studii. Hlavním vykonavatelem majetkových práv ke Studii je pouze osoba zúčastněná na řízení. Krajský úřad Moravskoslezského kraje disponuje pouze v omezené míře právem užít Studii, a to v souladu se smlouvou ze dne 11. 2. 2011. Vydání Studie v rozporu s dříve uzavřenou smlouvou, bez souhlasu společnosti Asental Land, s.r.o., by bylo učiněno v rozporu s občanským zákoníkem a s autorským zákonem a byla by způsobena škoda ve značné výši, kterou by osoba zúčastněná na řízení byla oprávněna vymáhat.

Zjištění z obsahu správních spisů

9. Ze správních spisů soud zjistil, že dne 25. 8. 2015 podal žalobce ke Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje (dále také jen „povinný subjekt“) žádost o poskytnutí informace dle informačního zákona, a to poskytnutí 1) Hydrogeologického a inženýrsko-geologického průzkumu ve věci plánované průmyslové zóny Nad Barborou a 2) Studii pro výstavbu a využití ploch po rekultivaci v areálu Barbora. K výzvě povinného subjektu žalobce upřesnil, že žádá o poskytnutí dokumentů 1) „Průmyslová zóna Nad Barborou, Souhrnný inženýrsko-geologický a hydrogeologický průzkum a průzkum potenciálního znečištění území Nad Barborou (datum vyhotovení srpen 2014)“ a 2) „Studie proveditelnosti průmyslové zóny v lokalitě Nad Barborou (datum vyhotovení září 2011)“.
10. Rozhodnutím ze dne 9. 9. 2015 povinný subjekt odmítl poskytnout žalobci oba požadované dokumenty dle § 11 odst. 2 písm. c) informačního zákona, když se mělo jednat o informace, jejichž poskytnutím by byla porušena ochrana práv třetích osob k předmětu práva autorského nebo práv souvisejících s právem autorským. Toto rozhodnutí bylo k odvolání žalobce zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 12. 10. 2015 s tím, že povinný subjekt neprovedl úvahy ve vztahu k posouzení Studie coby autorského díla a dále, že nelze učinit jednoznačný závěr, které subjekty jsou vykonavateli majetkových práv k autorskému dílu. Následně rozhodnutím ze dne 27. 10. 2015 povinný subjekt odmítl poskytnout žalobci Studii (tedy ve zbylé části bylo požadavku žalobce vyhověno). Dospěl k závěru, že Studie je autorským dílem a dále, že povinný subjekt nedisponuje majetkovými právy ke Studii. Také toto rozhodnutí bylo k odvolání žalobce zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 3. 12. 2015. Žalovaný vytkl povinnému subjektu opětovně absenci řádného odůvodnění závěru o tom, že Studie je autorským dílem s tím, že ač je objednatel Studie soukromoprávní instituce, příjemcem je mimo vši pochybnost instituce veřejná. Dále žalovaný povinnému subjektu uložil provést test veřejného zájmu s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2014, č. j. 1 As 78/2014-41. Dalším, v pořadí již třetím rozhodnutím ze dne 18. 12. 2015 povinný subjekt opětovně

odmítl žádost žalobce na poskytnutí Studie. Uzavřel, že ve smyslu § 2 zákona č. 121/2000 Sb., autorského zákona (dále jen „autorský zákon“) je Studie autorským dílem. Dle povinného subjektu však tento není vykonavatelem majetkových práv ke Studii do té míry, pokud jde o právo nakládat se Studií mimo smlouvou stanovený rozsah. Test veřejného zájmu ani test proporcionality neprovedl. Žalovaný následně svým rozhodnutím ze dne 2. 2. 2016 zrušil i toto rozhodnutí povinného subjektu. Shodně s povinným subjektem dovodil, že v případě Studie se jedná o autorské dílo; vytkl však neprovedení testu veřejného zájmu s tím, že v případech, v nichž povinný subjekt aplikuje konkrétní zákonný důvod pro neposkytnutí informace, musí současně zvažovat, zda zákonná ochrana těmito údaji stanovená je skutečně proporcionální z hlediska nezbytného omezení práva na přístup k informacím. V prvé řadě tedy musí poměřovat uplatnění zákonného omezení z hledisek stanovených v čl. 17 Listiny a zvažovat, zda jde v daném kontextu o opatření skutečně nezbytné. V případě, že se právo na informace dostává v konkrétním případě do kolize s jiným ústavně zaručeným právem, uplatní se současně princip proporcionality. Nejdříve zváží, kterému právu je nutné dát přednost a převáží-li právo na informace, je třeba v maximální míře zohlednit i druhé ústavní právo. Povinný subjekt následně svým rozhodnutím ze dne 18. 2. 2016 opětovně odmítl poskytnut žalobci Studii. Přistoupil k provedení testu proporcionality. Dle povinného subjektu nedošlo k naplnění principu vhodnosti – efektivní kontroly veřejné správy, neboť žadatel může získat dostatečný počet informací o průmyslové zóně Nad Barborou, a to mj. v dokumentech, které jsou v zásadě aktuálnější než Studie, přičemž tyto jsou dostupné veřejně na webových stránkách povinného subjektu. To samé platí k principu potřebnosti. Ve vztahu k principu přiměřenosti v užším smyslu dospěl povinný subjekt k tomu, že neposkytnutím požadovaných informací sice dojde k zásahu do základního práva žadatele, avšak k zásahu právní úpravou předpokládanému. Poskytnutím Studie by došlo k nepředpokládanému a nepřiměřenému zásahu do práv jak autorů, tak objednatel Studie. Rozhodnutím ze dne 5. 4. 2016 žalovaný zrušil také posledně jmenované rozhodnutí povinného subjektu. Žalovaný mj. nesouhlasil se závěry testu proporcionality provedeným povinným subjektem. Ve vztahu k principu vhodnosti dospěl k závěru, že argument o obdobnosti dokumentů veřejně přístupných spíše svědčí pro poskytnutí Studie, neboť jejím poskytnutím by byla umožněna veřejná kontrola, např. z hlediska efektivity. K principu potřebnosti žalovaný uvedl, že je otázkou, zda seznámení se s dokumenty již zveřejněnými vede skutečně ke stejnému cíli. K principu přiměřenosti v užším smyslu žalovaný uvedl, že neexistuje důvod obecně nadřadit ochranu majetkových práv nad svobodný přístup k informacím. Povinnému subjektu uložil se v rámci testu veřejného zájmu zabývat se zpracovanou problematikou komplexně, zejména s významem průmyslové zóny Nad Barborou v rámci Moravskoslezského kraje, jejími dopady na životní prostředí, zainteresování povinného subjektu z hlediska financování zóny atd. Připomněl, že s přípravou a výstavbou průmyslové zóny vyslovila souhlas i Vláda ČR usnesením č. 576 ze dne 22. 7. 2015, ve kterém rovněž odsouhlasila poskytnutí finanční podpory Moravskoslezskému kraji do výše 750 mil. Kč.

11. Povinný subjekt nato rozhodl dne 21. 4. 2016 o odmítnutí žádosti žalobce. Setrval na svých závěrech, včetně závěrů vyplývajících z provedeného testu proporcionality. Také toto rozhodnutí bylo k odvolání žalobce zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 8. 6. 2016, neboť povinný subjekt nesplnil povinnost mu uloženou odvolacím orgánem, a to řádně se vypořádat s dalšími okolnostmi rozhodnými pro posouzení dané otázky. Povinný subjekt

následně vydal dne 29. 6. 2016 opětovné rozhodnutí o odmítnutí žádosti žalobce, v rámci kterého setrval na svých závěrech. Nato k odvolání žalobce rozhodl žalovaný dne 16. 8. 2016 napadeným rozhodnutím. Dle žalovaného těžištěm posouzení zákonnosti rozhodnutí povinného subjektu je otázka existence výjimky z ochrany autorského práva, když žalovaný ve svých dosavadních rozhodnutích akcentoval obecný princip práva na informace vyplývající z čl. 17 Listiny, přičemž před odmítnutím žádosti z důvodu aprobebovaného v zákoně je v zásadě vždy třeba provést tzv. test veřejného zájmu. Dle žalovaného obecně vzato, charakter informací obsažených ve Studii je předurčuje k obecnému zpřístupnění, neboť lze oprávněně předpokládat, že jde o informace, jež by měly být veřejnosti dostupné, nikoliv odepírané. Vzhledem k významu požadovaných informací pro rozvoj moravskoslezského regionu byl žalovaný přesvědčen, že nutnost chránit požadované informace nebyla zjevná. Žalovaný však při posouzení zákonnosti přezkoumávaného rozhodnutí vycházel z (v té době aktuálního) rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2016, č. j. 3 As 159/2015-32, ve kterém je deklarována přednostní ochrana práva na ochranu duševního vlastnictví na úkor práva na informace. Účelem informačního zákona nemůže být prolomení autorskoprávní ochrany v zájmu zajištění dostupnosti informací k uskutečnění veřejné kontroly. Dle žalovaného Nejvyšší správní soud v uvedeném rozhodnutí naznačuje, že test proporcionality provedl již zákonodárce v § 11 odst. 2 písm. c) informačního zákona. Žalovaný tak s odkazem na citované rozhodnutí zamítl odvolání žalobce a potvrdil přezkoumávané rozhodnutí, neboť při aplikaci § 11 odst. 2 písm. c) informačního zákona byl Moravskoslezský kraj povinen žalobci požadovanou Studii neposkytnout.

12. Ve věci proběhlo před krajským soudem ústní jednání, ke kterému se bez omluvy nedostavila osoba zúčastněná na řízení; soud tak jednal v její nepřítomnosti. Účastníci u ústního jednání setrvali na svých stanoviscích. Krajský soud z důvodu právního posouzení uvedeného níže neměl za potřebné zopakovat či doplňovat dokazování provedené správním orgánem.

Posouzení věci krajským soudem

13. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
14. Předně je třeba konstatovat, že Nálezem Ústavního soudu ze dne 21. 3. 2017, sp. zn. IV. ÚS 3208/16 byl zrušen rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2016, č. j. 3 As 159/2015-32, na jehož základě žalovaný postavil napadené rozhodnutí. V citovaném nálezu dospěl Ústavní soud při přezkumu k závěru že, „na jedné straně je třeba garantovat široký přístup k informacím týkajícím se výkonu působnosti povinných subjektů, aby nebyl ohrožen smysl a účel právní úpravy svobodného přístupu k informacím, současně je však třeba reagovat i na případy nepřiměřených požadavků či dokonce zneužití zákona k získání neoprávněné výhody, v krajním případě k nepřípustnému zásahu do práv jiných osob. Na jedné straně nelze přijmout výklad, že na základě žádosti o informace, kterou postačí podat i ústně a nemusí být nijak odůvodněna, mají povinné subjekty vždy a za všech okolností zpřístupnit veškeré materiály bez ohledu na případnou ochranu autorským právem. To by znamenalo přímé popření § 11 odst. 2 písm. c) zákona o svobodném přístupu k informacím a v řadě případů i zásah do práv k výsledkům tvůrčí duševní činnosti podle čl. 34 odst. 1 Listiny. Naznačeným

přístupem by mohly být znehodnoceny výsledky náročných a nákladných tvůrčích procesů, např. rozsáhlých analýz, tematických studií či architektonických projektů. Nelze se přitom spolehnout na následnou kontrolu, tedy že žadatel s poskytnutými informacemi naloží zodpovědně a při vědomí požadavků autorského zákona; uvedené řešení by mohlo ve svém důsledku ohrozit spolupráci třetích osob - nositelů autorských práv - s orgány veřejné moci. Na druhé straně ovšem nelze ústavně aprobovat ani opačné krajní řešení a vyloučit z poskytování jakékoli informace, které mohou i jen potenciálně vykazovat určité prvky ochrany autorským právem. Takto formulovaný přístup by mohl významné části působnosti povinných subjektů vyvázat z režimu zákona o svobodném přístupu k informacím, ať již na podkladě objektivně dané, ale jen nevýznamné, či dokonce jen účelově dovozované ochrany autorským právem. Tím by byla nepřipustně omezena práva žadatelů a současně dotčeno ústavně zaručené právo na informace podle čl. 17 odst. 1 ve spojení s odst. 5 Listiny, jakož i ohrožena efektivní kontrola orgánů veřejné moci jako smysl a cíl úpravy poskytování informací o výkonu jejich působnosti. Ve svém důsledku by tento modus mohl vést až k přenášení určitých činností povinných subjektů na třetí osoby jako na (tvrzené) nositele autorských práv. Orgány veřejné moci musí k žádostem o informace tohoto druhu přistupovat individuálně a vycházet z pravidla, že je třeba poskytnout zásadně veškeré požadované informace, ledaže jde o výjimku z pravidla a jsou dány závažné důvody pro ochranu autorského práva, které převáží nad právem na informace. Správní orgány a soudy jsou povinny zohlednit objektivní vlastnosti požadovaných informací, i to, nakolik by jejich zpřístupnění znamenalo skutečné (materiální) porušení autorských práv. Současně musí zvážit i povahu práva na informace a míru jeho omezení v kontextu individuálních zájmů žadatele i obecného zájmu na kontrole činnosti orgánů veřejné moci. Bude-li třeba, jsou správní orgány povoleny zvážit kolizi práva na informace a ochrany práv k výsledkům tvůrčí duševní činnosti. Ze strany správních orgánů postačí elementární a bezformální úvaha, splňující pouze požadavky srozumitelnosti a přezkoumatelnosti; správní soudy jsou k tomu vybaveny podstatně lépe, mj. běžně pracují s testem proporcionality. Na správních soudech lze požadovat, aby vymezily obecná vodítka - typové charakteristiky případů, v nichž mají správní orgány informace poskytnout nebo naopak upřednostnit ochranu autorských práv. Pouze takto formulovaný, individualizovaný a nepaušalizující přístup k poskytování informací odpovídá požadavkům judikatury Ústavního soudu, který nálezem ze dne 30. 3. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 2/10 (123/2010 Sb., N 68/56 SbNU 761, dostupný na <http://nalus.usoud.cz>), zrušil § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím ve slovu "pravomocných" a vztáhl poskytování v obecné rovině vedle pravomocných i na nepravomocné rozsudky. V odůvodnění zdůraznil, že je nutné zkoumat v každé jednotlivé věci (podle okolností konkrétního případu) nezbytnost omezení práva na informace ve vztahu k jiným ústavně chráněným hodnotám. Uvedený postup bude odpovídat i požadavkům § 34 písm. a) autorského zákona, který zakotvuje tzv. úřední (zákonnou) licenci k užití díla a podle něhož do práva autorského nezasahuje ten, kdo v odůvodněné míře užije dílo na základě zákona pro soudní nebo správní řízení nebo k jinému úřednímu účelu - právní nauka se shoduje, že mezi tyto jiné úřední účely patří i nakládání s dílem ve formě poskytnutí informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím (srov. např. CHALOUPKOVÁ, H., HOLÝ, P. Autorský zákon: Komentář. 4. vyd. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 65). Pojmově tento postup nauka řadí pod výkon majetkových práv k předmětu práva autorského (viz ROTHANZL, L. in Furek, A. a kol. Zákon o svobodném přístupu k informacím: Komentář. 1. vyd. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 523). Ústavní soud dodává a zdůrazňuje, že § 34 písm. a) autorského zákona doslova uvádí, že informaci lze poskytnout, ale výhradně v odůvodněném rozsahu. Povinností podle zákona se nelze bez dalšího zprostit ani odkazem na obsah smlouvy, na jejímž základě byla

informace získána - jinými slovy, povinné subjekty musí smluvní dokumentaci se třetími osobami koncipovat tak, aby pokrývala jejich zákonné povinnosti na úseku přístupu k informacím. V této souvislosti lze poukázat na důvodovou zprávu k novele provedené zákonem č. 61/2006 Sb., kterým bylo ustanovení § 11 odst. 2 písm. c) zavedeno - subjekty jsou povinny ošetřit své právní postavení tak, aby byly oprávněny nakládat s předmětem duševního vlastnictví v mezích zákona, typicky ve vztahu k zaměstnaneckým dílům nebo licenčním ujednáním (sněmovní tisk 991, 4. volební období 2002-2006, Zvláštní část, K části první, K čl. I, K bodu 23, dostupná na www.psp.cz). Ostatně ustanovení § 61 odst. 1 autorského zákona vychází u díla vytvořeného na objednávku z premisy, že byla poskytnuta licence k užití díla v souladu s účelem vyplývajícím ze smlouvy. Pod takový účel bude v případě díla vytvořeného na objednávku povinného subjektu zpravidla třeba řadit také užití v rámci plnění povinností podle zákona o svobodném přístupu k informacím; pouze v odůvodněných případech lze do smlouvy zahrnout odlišné ujednání, které bude předjímat výluky z takového zpřístupnění.“

15. Krajský soud při aplikaci uvedených závěrů na projednávaný případ posoudil v mezích žalobních bodů věc následovně.
16. Na prvním místě se krajský soud zabýval povahou Studie z hlediska práva autorského, tedy, zda se jedná o autorské dílo ve smyslu § 2 autorského zákona. Dle tohoto ustanovení předmětem práva autorského je dílo literární a jiné dílo umělecké a dílo vědecké, které je jedinečným výsledkem tvůrčí činnosti autora a je vyjádřeno v jakékoli objektivně vnímatelné podobě včetně podoby elektronické, trvale nebo dočasně, bez ohledu na jeho rozsah, účel nebo význam. Dílem je zejména dílo slovesné vyjádřené řečí nebo písmem, dílo hudební, dílo dramatické a dílo hudebně dramatické, dílo choreografické a dílo pantomimické, dílo fotografické a dílo vyjádřené postupem podobným fotografii, dílo audiovizuální, jako je dílo kinematografické, dílo výtvarné, jako je dílo malířské, grafické a sochařské, dílo architektonické včetně díla urbanistického, dílo užitého umění a dílo kartografické.
17. Studie proveditelnosti průmyslové zóny v lokalitě nad Barborou je již z povahy věci souborem studií z více (zpravidla technických) oborů, jejichž cílem je v souhrnu z různých hledisek dát možnost posoudit rozsah a míru využití lokality pro účely průmyslové zóny. Každá z těchto dílčích studií, stejně jako konečný souhrnný výstup, který je prezentován jako Studie proveditelnosti, je bezesporu výsledkem odborné tvůrčí (přípravné, vyhledávací, aplikační a další) činnosti zpracovatele. Jako taková má Studie jasné atributy autorského díla. Není z hlediska přezkoumávané věci podstatné, kdo je či byl autorem Studie, resp. jejich částí, ale kdo je nositelem majetkových práv ke Studii.
18. Je v souladu s judikaturou soudů při závěru o tom, že předmětná Studie je autorským dílem, zvážit, zda v přezkoumávané věci s ohledem na ochranu autorského práva danou autorským zákonem nepřevažuje při aplikaci výjimky z povinnosti poskytnout informace dle § 11 odst. 2 písm. c) informačního zákona veřejný zájem na poskytnutí informace nad ochranou autorského práva, tedy provést tzv. test veřejného zájmu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2014, č. j. 1 As 78/2014-41). Vycházeje ze shora uvedených závěrů Ústavního soudu je na místě v případě zpracování a poskytnutí požadovaných údajů v předmětné věci, které spadají pod ochranu autorského práva, vzít v úvahu úpravu tzv. úřední licence stanovenou v § 34 písm. a) autorského zákona, podle kterého do práva autorského nezasahuje ten, kdo užije v odůvodněné míře dílo na základě zákona pro účely veřejné bezpečnosti, pro soudní nebo správní řízení nebo k jinému

úřednímu účelu nebo pro parlamentní jednání a pořízení zápisu o něm. Jak je uvedeno výše, mezi tzv. jiné úřední účely patří i nakládání s dílem ve formě poskytnutí informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Neznačená to však, že by požadované informace bylo možno bez dalšího poskytnout vždy a v plném rozsahu, nýbrž je nutno v této konkrétní přezkoumávané věci se zabývat rozsahem poskytnutí informací. Obecně vzato však je nutno učinit závěr, že existuje (zákonem presumovaný) veřejný zájem na poskytnutí informací, který převažuje nad zájmem na ochranu práva autorského.

19. Nelze přehlédnout, že povinný subjekt ve svých prvostupňových rozhodnutích vždy argumentoval mj. tím, že jemu udělená licence mu nedovoluje nakládat se Studií v takovém rozsahu, aby ji mohl poskytnout třetím osobám na základě informačního zákona, přičemž sám není nositelem majetkových práv. V této souvislosti s poukazem na citované rozhodnutí Ústavního soudu se jeví vhodné připomenout, že povinnosti poskytnout informaci chráněnou autorským právem se nelze zprostit ani odkazem na smluvní ujednání; povinné subjekty jsou povinny ošetřit své právní postavení tak, aby byly oprávněny nakládat s předmětem duševního vlastnictví v mezích zákona. Jinými slovy, skutečnost, že povinnému subjektu udělená licence nedovoluje sama o sobě zpřístupnění požadované informace, neznačená, že by povinný subjekt takovou informaci při aplikaci § 34 písm. a) autorského zákona nemohl poskytnout.
20. Na podkladu těchto úvah je však ještě nutno přistoupit k provedení testu proporcionality k určení, zda v dané věci převažuje zájem žalobce na poskytnutí informace nad zájmem na ochranu práva autora (autorů) díla - předmětné Studie. V rámci tohoto testu soud zkoumá při kolizi dvou základních práv či základního práva a veřejného statku tři kritéria, a to kritérium *vhodnosti, potřeby a proporcionality v užším smyslu*. Kritérium vhodnosti, tedy přezkum toho, zda institut omezující určité základní právo umožňuje dosáhnout stanovený cíl) je v daném případě dle krajského soudu naplněno. Poskytnutí Studie odpovídá zcela právu na informace (byť s přihlédnutím k době zpracování), neboť s ohledem na předpokládaný význam průmyslové zóny Nad Barborou za situace, kdy rozvoj této zóny je podporován Vládou ČR, její zpřístupnění může vést k otevření prostoru k veřejné diskusi o využití daného území. Za splnění považuje krajský soud také kritérium potřeby, neboť žalobci právní řád v podstatě nedává žádný jiný právní nástroj na získání Studie. Za nepřipadné a nepřiléhavé pokládá soud úvahy povinného subjektu o možnosti získání relevantních informací žalobcem z jiných, veřejných zdrojů. Tyto argumenty naopak svědčí pro poskytnutí informace žalobci, neboť jsou-li, jak tvrdí povinný subjekt, obdobné informace veřejně dostupné, tím méně lze spatřovat důvody pro odmítnutí poskytnutí požadované informace. Ve vztahu ke kritériu proporcionality v užším smyslu je třeba vyhodnotit povahu Studie ve vztahu k době jejího pořízení, důvodům, pro které byla pořízena, jakož i význam a rozsah veřejně vynakládaných prostředků na realizaci průmyslové zóny Nad Barborou. V této souvislosti je vhodné uvést, že Moravskoslezský kraj vynaložil na pořízení Studie veřejné prostředky, a to, jak vyplývá ze smlouvy mezi předchůdcem osoby zúčastněné na řízení – RPG RE Land s.r.o. a Moravskoslezským krajem, ve výši 30% nákladů na pořízení Studie; celková výše nákladů na pořízení Studie byla stanovena účastníky smlouvy na 2 261 220 Kč. Nelze také odhlédnout od toho, že Vláda ČR svým usnesením ze dne 22. 7. 2015 souhlasila s finanční podporou Moravskoslezskému kraji pro realizaci průmyslové zóny Nad Barborou až do výše 750 mil. Kč. Lze přisvědčit žalovanému, že předmětná průmyslová zóna je strategickou zónou nacházející se mezi městy Karviná, Havířov a Orlová, v území

s vysokou nezaměstnaností; její realizace je tak zcela jistě ve veřejném zájmu. Je nutné proces realizace průmyslové zóny podrobit co nejvyšší možné veřejné kontrole vedoucí k naplnění cílů a účelů průmyslové zóny.

Závěr a náklady řízení

21. Lze tedy uzavřít, že soud přisvědčil žalobním námitkám žalobce a ve světle uvedených závěrů posoudil rozhodnutí žalovaného jako nezákonné, neboť v dané věci nebyly naplněny důvody pro odmítnutí žádosti dle § 11 odst. 2 písm. c) informačního zákona. Soud tedy rozhodnutí žalovaného a taktéž rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ve smyslu § 16 odst. 4 informačního zákona zrušil a zároveň nařídil povinnému subjektu poskytnout žalobci požadované informace.
22. Co se týče nákladů řízení, osobě zúčastněné na řízení soud právo na náhradu nákladů řízení dle § 60 odst. 5 s. ř. s. nepřiznal. O náhradě nákladů řízení mezi žalobcem a žalovaným bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně byla v řízení procesně úspěšná a vzniklo jí tak vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce tvoří:

a) zaplacený soudní poplatek	3 000 Kč
b) náklady právního zastoupení advokátem	
- odměna advokáta za zastupování v řízení ve výši 3 100 Kč / úkon při těchto úkonech právní služby:	§ 7, § 9 odst. 4 písm.
1) příprava a převzetí věci	d)
2) sepsání žaloby	§ 12 odst. 4
3) účast u ústního jednání	vyhl. č. 177/1996 Sb.
- paušální náhrada hotových výdajů advokáta ve výši 300 Kč / úkon při shora uvedených úkonech právní pomoci	§ 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.
- náhrada za promeškaný čas za cestu zástupce žalobce k ústnímu jednání dne 21. 2. 2018 z Hradce Králové do Ostravy a zpět ve výši 100 Kč za každou i jen započatou půlhodinu	§ 14 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.
- cestovné za cestu za cestu zástupce žalobce k ústnímu jednání dne 21. 2. 2018 z Hradce Králové do Ostravy a zpět při celkové vzdálenosti 484 km	§ 1 písm. b), § 4 písm. c) vyhl. č. 463/2017 Sb.
	9 300 Kč 900 Kč 1 100 Kč 2 757 Kč

Celkem včetně DPH 21% (vyjma soudního poplatku)

20 045,30
Kč

Soud nepřiznal žalobci odměnu a paušální náhradu za zástupcem žalobce požadovaný úkon – doplnění žaloby, neboť dle soudu se nejedná v daném případě o honorovatelný, resp. účelně vynaložený úkon právní služby (jednalo se pouze o sdělení stran nálezu Ústavního soudu ze dne 21. 3. 2017, který byl soudu z jeho činnosti znám). Soud uložil žalovanému zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 20 045,30 Kč, a to dle § 64 s. ř. s. ve

spojení s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších změn a doplnění k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 21. února 2018

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu